

וסרט חרש. והפעם סיפורו של זוג טריטרי, שבנישואיו החלו להתגלות משברים. הבעל טוען שאשתו לא מבינה אותו, ולכן הלך להתוועדות קצרה עם העוזרת.

האשה טוענת שהבעל פשוט שוביניסט, ולכן גם היא הלכה אצל העוזרת. נשאלת כאן השאלה, הכמעט-מלר דראמטית: מה יהיה בסופם?

אל דאגה: התסריטאי לא ישיאר אר תם ברד. ממש מן השמיים צונח לו רוזן צרפתי, המתחפש כמשרת המועסק ב" בית הזוג. היות והכל בעולם הפורנוגי ראפי מסתכם במין, הרי שגם הבעיות של בנייהוג נובעות מהכחול-הכחול הזה, והרוזן שוקד לפותרן.

פעם עם הבעל, פעם עם האשה. פעם הוא גם מביא חבר. כסופו של רבר, לקראת בואו של פיתרון מוחלט לבעי יות, הם עושים את זה בחמישיה. לא ברור איזה איבר שייך למי.

אחת מהן אדישה. קוראת עיתון נשים ידוע, אגב מיטל. האחר מדקלם, לא ייאמן, רווקא את אפלטון, והיתר סתם נאנחים. ושוב, אותן שקיות מרשי רשות.

חררי אחר קם ומתקדם במהירות לעבר השרותים. בכניסה הוא מאבד לרגע את ההתלהבות וחוזר למקומו לעוד רקותיים של צפייה.

אחרי שיושבים ושורפים שעות מול השיגרה הזאת של כפנים/כחץ, מתחילים, סוף-סוף, להעריך את שושלת. מסתבר שיש שחקנים אף גרועים מגי כורי אותה סידרה.

בקטעים הקצרים של העלילה הם מרקלמים ונכנסים מהר מאוד לטכסי המגעים. רגע אחד של אור. אפשר להביט ב

ציפיות מסוימת שנכנתה, ושנהרסה באותה פעם ראשונה. בתייקולנוע לא קשה למצוא. בחיפה יש את אוריון, בתל-אביב יש קולנוע מרכז, ובירושלים עזון. הפנים משתנות, הצללית נשאת.

חב ממלאכת המישגלים. כל סרט נועז וחולני מרעהו. ביצועים שאף המנוסים שבקוראים לא יאמינו שהם אפשריים. הנה, הנה, ג'ון הולמס, שנפטר לא מכבר מאיידס וסרטן-הפין, עומד עירום ומדבר עם הצופים על איך זה להיות

לפורנו, הוא יספר קצת יותר על מיד מוזים הרמיניים ועל ידיים, העלולות להתחיל ללטף אותך באמצע סרט. יס פר לך על החיים הרפוקים שלו ושל שאר הצופים הקבועים. חיים, שלא נתנו להם אפשרויות, שלא הכניסו יחד

את הווידאו. היום כבר לא צריך להרחיק עד לבתי-הקולנוע. הכל מגיע ממש עד הבית. ולמי שאין להם וידאו יש כבלים. התחנות הפיראטיות מקפי דות להקרין, אחת לשבוע, סרט פורנוגי ראפי, הנחשב "קשה". פורנו שבפורנו.

פורנוגרפיה באפלה

בירושלים יש יותר דתיים בקולנוע, ובתל-אביב יותר מיוצאי ערות-המיד רח. בחיפה זקנים וערכים מאכלסים את האולם. במקומות מסוימים מציעים גם קל-טות וידאו של הסרטים שהוקרנו, למ כירה. סוף היום. הצלליות מעיפות מבט אחרון בבולגריה שופעת-החמוקים, כ שהיא מאכרת בפעם האחרונה את בתו ליה. אנחה אחרונה עוד בוקעת, אגב ניתוק הרמקול מזרס-החשמל.

בעל איבר באורך 30 ס"מ. עושים סכס מכל הסוגים. חצי מה קהל כבר בשרותים והריח באוויר גובר. שני צופים מביטים זה בזה במבט חודר, ומתקרבים זה לזה. כסרט מתנפלות שתי סהרות על אסיר, והוא כליכך נהנה מזה. לפעמים העלילה עוסקת בריגול תעשייתי, ולפעמים בימיהביניים. הת נוחות חוזרות על עצמן, קטעי-הקישור ביניהן קצרים מאוד, כדי לתת לשקיות קצת מנוחה. סכס אוראלי ואנאלי, עם

איתם למיטה מישהי כמו גינה מהסרט. יש כאן הרבה יותר מסתם זימה. זהו פינטזו על החיים, לא רק על סכס.

אולם כאן, באולם, יש תרבות אחרת. אנשים הרוצים לראות הכל בגדול מאוד. מעבירים כאן יממות שלמות.

יושבים בסביבה. הרבה דתיים, הרבה זקנים, החובשים כובעים-שליפעם. תעי רובת של יצורים מוזרים, נערים ער

כל אחד יכול לדאות סרטים נחולים בביתו. יש קלטות וידאו בשפע. מדוע הם מחפשים זאת באפלת הקולנוע, על האקרן הגדול?

אור של שתי נורות-ניאון גורם לכר לם למצמץ בעיניים, עד שמתרגלים אל האור. גם באור הצלליות נשארות צלליות. מביטות בארישות כמסך הלכן, ומודח לות החוצה. קבוצת-הנערים מחליפה חוויות של איך היה לפני ואיך עכשיו, כשהם כבר הרבה יותר גברים. הצמר בעל המכטים הישירים יוצא מחייד, יד ביד. הצופים, שכבר שרפו כאן ימים על ימים, עוברים כפעם המי יודעי-כמה את סף הדלת.

מכשירים ועם צינצנות, עם כסאות ופעם אף עם אפרכסת-טלפון. הכל בתירגום עברי-ערבי, כדי ש נהיה בעניינים ונרע בדיוק על מה חר שב סילוסטר סטאלון, כשהוא עושה ילדים כאחר מסרטיו הראשונים. כדי שלא יגידו, שאין גם קצת רר מאנטיקה, דואגים הגיבורים להגיד מדי פעם משהו כסיגנון. אני אוהב את ה...שלך" או "אני אוהב לעשות לך את זה".

מה קורה באמת?

יש ידות עם בני-נוער, שצפו בסר טים כאלה, מגלות את השינוי הטראומטי שעברו, כשהגיעו למגע מי ני על אמת". הם מדברים על מערכת

שני דתיים, צעירים מאוד, נכנסים לא מבינים, נדהמים, מבולבלים. השכן לידי עושה לעצמו את אותו מעשה בגללו קיבל אוגן עונש מוות בתנ"ך, וגינה מפקירה גופה לחסריהם של שלושה גברברים. עוד סוף של סרט, ועכשיו "בקרוב". כל הצגת סרט נמשכת רבע שעה, ומביאה תקציר מור

הכרטיס הוא יומי, כך שאפשר בקלות לראות 10 סרטים ביום. צלליות שותקות. לפעמים פורצות בצחוק קצר, לא-מוכן. יודעות את תפי קידן. מסתכלות נועם בחבורת הצעי רים, שפלשה בצחוקים רמים לתוך ממ לכתם הפרטית. אם מתקרבים אל מישהו מהמכורים

ביים ויהודיים, וגם אנשי-עסקים מכופי תרים בטוביטעם.

מיזמוזים חד-מיניים

ה מאה ה-20 הביאה עימה שיכי לולים טכנולוגיים, הכוללים גם